

կառեաւ եկաց, և անդ 'ի նոյն'
Անցելոյն յուշ ընդհարաւ:

Աժ ըզմբոտաւ զլրանսն անկայուն,
Եւ զձորսն անցեալ գիմագրաւ,
Ըզգարդ զինուց փայլահնացայտ,
Զձիւց ծրփանս քաշարաւ,
Ըզպետութեան յուզմանցն աղէտ,
Զհլութիւն անդէն հետ ընդ հետ:

Ո՛հ, յայտըանի կեղեքանաց
Նուաղեալ արդեօք ողեսպառ
Եւ անձկաբեկ լըբաւ անյայտ:
Այլ ձեռն յերկնից մեհափոռ
Էջ և զըթովք ըզնա էած
Ի քաղցրասիւք շունչ կենաց:
Եւ խաղացոյց ընդ ծաղկաւէտ
Ակընկալեաց պողոտայն,

Թարգմ. Հ. Ա. Թ.

Յաւիտեանց դաշտս, 'ի մըրցանակ
Յաղթող բաղձից ամենայն:
Ուր հին պերճանք շիջելափառ՝
Են լըռութիւն և խաւար:

Հաւասար, անմահգ և բարերար,
Ո՛վ յաղթութեանց դու սովոր,
Գրբիւս և վայս, և ուրախ լեր,
Զի ոչ երբեք գըլխակոր
Ի Գողգոթայ խոնարհութիւն
Էջ բարձրութիւն պանծագոյն:

Դու պարտասեան 'ի յաճինէ
Ցրուեալ ըզխօսս համայն թիւր.
Որ հարկանէ Տէր և կանգնէն,
Հեղու ըզվիշտ և ըզգիւր,
Զամայացեալ մահճին սնարաւ
Էջ առ նրմին բազմեցաւ:

Ա. ՄԱՆԾՈՆԻ

ՅԱՐԱՍՈՒԹԻՒՆ Ի ՀԱՅՐ ՄԵՐ

Լըւայ երբեմն — յաղբատ խըղի —
Իբեր ոմն զաղօթս հըրաշաղի
Ողբ, յայս ձև, իմ առաջի:
« Հայր մարդկութեան, Հայր երկնաւոր,
« Քոյին անուղ անժամանակ
« Սուրբ եղիցի առհասարակ:
« Դու մեզ կացցես միշտ թագաւոր,
« Կամք քոյ 'ի մեզ յար եղիցի,
« Որպէս յերկինս նոյն և յերկրի:
« Զօրքատօրէն ըզմերըս հաց
« Տուր մեզ ձեռամբ առատ գըլթած:
« Եւ որպէս մեք պարտապանացս
« Թողումք թող մեզ պարտս երկնաւորս
« Ներեալ, ո՛վ Հայր, որդեաց քոյին,
« Մի թողուր մեզ 'ի փորձութիւն,
« Երողայթից նենգաւորին
« Փըրկեալ ըզմեզ . »

Հանդէպ խաչին
Զայս աղօթէր. լոյս կանթեղին
Տաւաւ աղբոս նըսեմանայր,
Այլ սիրտ ծերոյն զըւարթանայր
Յաղօթից բանս կենդանարար:

ՓՈՒՆԵՐԱ

ՀԱՅՐԵՆԻՔ

Զորս դիս հարաւ է պատած,
Լոյս արեւուն գեղապանծ:

Թարգմ. Հ. ՔԵՐԵՂԵՔ ԳՈՒՆԵՐԵՅՆ

Վերէն երկնից ջինջ կամար
Անամպ փայլի միշտ պայծառ:
Այլ ջինջ երկնիցըս ներքև,
Սիրտըս պատեն խորհուրդք սև,
Քանի որ իմ միտքս ընկնի
Ամպոտ երկինքն հայրենի:

Յիշեմ զերկիրն այն անյուք,
Ուր չիք ոչ ժայռ, ոչ բարձունք,
Ուր մայրք շիտակ ու կանգուն,
Շուք կու սփռեն լըճերուն:

Հօն Արեգակն պայծառ չէ,
Զուրկ է երկիրն այն վարդէ,
Երկինք՝ տըխուր ամպապատ
Զերեւի բնաւ պարզ ու զուարթ:

Բայց այդ երկնիցըս ներքև
Ո՞նցաւ դալար իմ արև,
Հօն իմ յոյսեր սըրբազան
Ոսկի երազք մանկական:

Անտառք հօն տան խուլ խօյուն,
Լըսուի հողմոց մըռընչիւն:
Այլ քաղցր է վիշտ հայրենեաց
Քան շինութիւն օտարաց:

Հօս շինութիւն չէնք չունի:
Տըխրած է միշտ իմ հոգի:
Ինձ ի՞նչ օգուտ լոյս արև
Կապոյտ երկինք 'ի վերև:

Ա. ՍԱՐԵՅԻՍԹԱՆ